

ภารกิจที่แท้จริง

วันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

การที่เราได้เข้ามาบวชในครั้งนี้ ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้น หรือช่วงยาว ก็ตาม ต่างมีเป้าหมายเดียวกัน คือ หวังที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ตามแบบอย่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ในกาลก่อน เมื่อเรามีความตั้งใจดีกันทุก ๆ รูป เราก็จะต้องทำให้ได้ตามที่ได้ตั้งใจเอาไว้

การที่เราตั้งใจดีในเบื้องต้น เท่ากับกำความสำเร็จไว้แล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง คือ การรักษาความตั้งใจดีให้สม่ำเสมอต่อเนื่องกันไป อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

ภารกิจของพระภิกษุสามเณร

ภารกิจของพระภิกษุสามเณรมี ๒ อย่าง คือ ภารกิจหลัก และภารกิจรอง

ภารกิจหลัก หมายถึง การศึกษาคันถธุระ และวิปัสสนาธุระเป็นสำคัญ นั่นก็คือ ศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แดกจกาน แล้วก็ลงมือปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงหนทางพระนิพพาน นี่คือการกิจหลักอันยิ่งใหญ่ทีเดียว

ภารกิจรอง หมายถึง กิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางคณะสงฆ์ได้มอบหมายไว้

ภารกิจทั้งสองนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักบวชที่ต้องทำควบคู่กันไป ดังนั้นให้ลูกทุกรูปตั้งใจให้ดีกว่า ตั้งแต่วันแรกที่บวชเข้ามา เราจะทำการกิจทั้งสองนี้ควบคู่กันไปให้สำเร็จสมบูรณ์ โดยไม่ขาดตกบกพร่องเลย

ธรรมกายเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนานั้นเริ่มต้นเมื่อเข้าถึงธรรมกาย ก่อนเข้าถึงธรรมกาย นั้น มีคำสอนของครูบาอาจารย์ต่าง ๆ มากมาย ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา สมัยเมื่อยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ ก็ได้ศึกษาผ่านมาแล้ว คือ สมบัติ ๘ ได้แก่ รูปฌาน ๔ และอรูปฌาน ๔

คำสอนเพื่อให้เข้าถึงกายภายใน หรือขั้นสมบัติ ๘ นี้มีมานานแล้ว ก่อนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงอุบัติขึ้น เป็นคำสอนทั่วไปของพวกฤาษีชีไพร หรือนักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย ผู้ที่หลีกเลี่ยงตั้งใจทำความเพียร จนกระทั่งเข้าถึงกายภายในต่าง ๆ ดังกล่าว

ส่วนคำสอนในพระพุทธศาสนาเริ่มต้นเมื่อเข้าถึงธรรมกาย ความรู้นี้ได้ถูกเปิดเผยเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบังเกิดขึ้นในโลก

เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงเจริญสมาธิภาวนา ประกอบความเพียรด้วย จาตรังครีระยะ ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งดีแล้ว ท่านก็เข้าถึงกายต่าง ๆ ไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรม ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี และกายธรรมพระอรหัต ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

จากนั้น พระพุทธองค์จึงทรงปฏิญาณตนว่า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดแล้วด้วยธรรมกาย หยั่งรู้ด้วยญาณทัสสนะ เห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุของธรรมกาย เห็นตลอดหมดทั้งนิพพาน ภาพ ๓ โลกกันตร์

ภพ ๓ คือ กามภพ รูปภพ และอรูปภพ รวมทั้งหมด ๓๑ ภูมิ แบ่งเป็นภพภูมิของสุคติและทุคติ ดังนี้

สุคติภูมิ คือ ภูมิมนุษย์ ๑ เทวดา ๖ รูปพรหม ๑๖ และอรูปพรหม ๔

ทุคติภูมิ หรือเรียกว่า **อบายภูมิ ๔** คือ เปต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน และสัตว์นรก

ความรู้ในภพ ๓ ตลอดจนในอายตนะนิพพาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดด้วยธรรมกาย

พระพุทธองค์ทรงมองเห็นกิเลสอาสวะที่บังคับร้อยรัดผูกพันใจสัตว์โลก เห็นว่ากิเลสมีกลักษณะเป็นอย่างไร มีการบังคับบัญชาอย่างไร ทำไมสัตว์โลกถึงต้องทำไปตามอำนาจของกิเลส

ทรงเห็นกระแสของกิเลส กระแสบาปมีสี่ไม่เหมือนกับกระแสบุญ สี่ตรงข้ามกัน คือ มีสี่ด้านที่เรียก **“กัณหาธรรม”** หรือธรรมดำ บางครั้งเรียกว่า **“อกุศลธรรม”** ธรรมที่เป็นบาป เป็นอกุศล เป็นกระแสสีดำ เมื่อเข้าไปบังคับอยู่ในธาตุ ในธรรม ในเห็น ในจำ ในคิด ในรู้ ก็บังคับให้บุคคลนั้นแปรปรวนไปตามกระแสที่ถูกบังคับ

อกุศลบังคับให้สร้างกรรม ทั้งกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรม แล้วมีวิบากส่งผล สร้างภพขึ้นมาประกอบผลอันนั้น แล้วดึงดูดสัตว์โลกไปสู่ภพภูมินั้น วนเวียนกันอยู่อย่างนี้

เมื่อใดสร้างบุญมาก ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา หรือทำศีล สมาธิ ปัญญา ให้แก่กล้ามากเข้า กระแสบุญก็จะขจัดกวาดล้าง กระแสบาปให้บรรเทาเบาบาง กระทั่งหมดสิ้นไป

เมื่อกระแสแห่งบาปเบาบางหมดสิ้นไป ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้จักชาว
ใสบริสุทธิ์ สว่างพริบ ธรรมจักขุก็เกิดขึ้น มองเห็นว่าอะไรเป็นต้นเหตุ
และเห็นวิธีการที่จะขจัดกิเลสอาสวะ จนกระทั่งสามารถขจัดกิเลสอาสวะ
ให้หมดสิ้นไปได้ เปรียบเสมือนกรดกัดทอง กัดมลทินของทองให้เหลือ
แต่ทองคำบริสุทธิ์ สุกปลั่ง มีสีทองอร่าม อานุภาพของธรรมกายก็ขจัด
กิเลสอาสวะให้หมดสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ กระทั่งเป็นพระธรรมกายบริสุทธิ์
สว่าง สุกใส ฉะนั้น

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเข้าถึงธรรมกาย ขจัดกิเลสอาสวะไป
ตามขั้นตอน จนสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ จึงได้นำความรู้นี้มาสั่งสอน แนะนำ
สัตว์โลกต่อไปว่า ต้องทำอย่างนี้ จึงจะขจัดกิเลสอาสวะได้

เมื่อกิเลสอาสวะหมดสิ้นไปแล้ว ก็จะเข้าถึงความสุขอันไพบูรณ์ เป็น
ความสุขอย่างยิ่ง ที่เรียกว่า เอกันตบรมสุข คือ สุขอย่างเดียว ไม่มีทุกข์เลย

นี่แหละคำสอนในพระพุทธศาสนาเริ่มต้นมาจากธรรมกาย ธรรมกาย
จึงเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

ของจริงคู่กับคนจริง

ธรรมกายนี้มีอยู่จริงในตัวของมนุษย์ทุกคน อยู่ในกลางกายที่ละเอียด
ที่สุด จะเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่ง ตรงศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๓ ปล่อยจิตตั้งเข้าไปสู่ภายในตามลำดับ จะพบกายมนุษย์
ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กาย
ธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จน
ที่สุดเข้าถึงกายธรรมอรหัต

เมื่อเราทราบอย่างนี้ ภายในพรณานี้ ให้พวกเราตั้งใจมั่นที่จะจำพรรษาเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ฤดูกาลนี้เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศไม่ร้อนไม่หนาวเกินไป ญาติโยมก็ตั้งใจอุปถัมภ์สนับสนุนปัจจัยสี่อันควรแก่สมณบริโศค บ้านเมืองสงบราบคาบ ไม่มีศึกเหนือเสือใต้ ไม่มีการรบราฆ่าฟัน ทุกอย่างเหมาะสมเป็นสัปปายะอย่างยิ่ง เหลือแต่ความเพียรและความตั้งใจจริงของเราว่า เอาจริงแค่ไหน ถ้าเอาจริง เราจะต้องเข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ชาติตาม ท่านเอาจริงทุกชาติ จจริงไปตามขั้นตอนของชีวิตในแต่ละชาติ แม้บางชาติเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน เป็นมหาทุกข์ตะคนยากจน หรือจะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี พระราชา พระเจ้าจักรพรรดิ ก็เอาจริงมาทุกภพทุกชาติ

กระทั่งชาติสุดท้ายทรงสละชีวิต แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูก ช่างมัน ถ้าไม่บรรลุนิพพาน จะไม่ยอมลุกจากที่ ป่วยยาว เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วน ท่านก็เข้าถึงธรรมกายได้

สมัยปัจจุบัน พระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านก็ได้สละชีวิตเป็นเดิมพัน นั่งสมาธิปฏิบัติธรรมอย่างเอาจริงเอาจัง ตั้งมโนปณิธานอันสูงส่งต่อหน้าพระประธาน ณ อุโบสถวัดโบสถ์บน บางคูเวียง ว่า

“หากไม่รู้ไม่เห็นธรรมแห่งพระพุทธเจ้าแล้ว ก็จะยอมจบชีวิตไว้เพียงเท่านี้ แต่ถ้าหากจะได้เป็นผู้สืบทอดแนวคำสอนอันบริสุทธิ์แห่ง

องค์พระศาสดาแล้ว ขอพระองค์จงได้ประทานดวงตาเห็นธรรมแก่ข้าพระองค์เถิด”

ด้วยการปรารภความเพียรอย่างแรงกล้า ในที่สุดหลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็เข้าถึงธรรมกาย เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา และได้นำความรู้นั้นมาสั่งสอนศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย กระทั่งตกทอดมาถึงพวกเราในปัจจุบัน

ของจริงในพระพุทธศาสนานั้นมีอยู่จริงภายในตัวของเรา ผู้ที่เอาจริงเท่านั้น จึงจะเข้าถึงของจริงได้ ผู้ที่ไม่เอาจริง เข้าถึงไม่ได้

อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข

ตั้งเป้าไว้ให้สูงว่า พรพราณีเราต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ถ้ายังเข้าไม่ถึงเป็นไมเล็กเด็ดขาด ไม่ว่าจะมีการกิจอะไรมาน้อยเพียงใดก็ตาม เราจะไม่ทอดธุระในการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะไม่เอาภารกิจเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างว่า เหนื่อยนัก เมื่อยนัก หิวกระหายนัก หรือเอาความเจ็บป่วยต่าง ๆ มาเป็นอุปสรรค ขัดขวางการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะภารกิจของภิกษุสามเณรที่ทำอยู่นี้ เป็นภารกิจที่เป็นบุญกุศลล้วน ๆ เป็นสิ่งที่ประเสริฐเลิศกว่าภารกิจทั้งหลายของชาวโลก และเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้เข้าถึงความสุขภายในทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข เป็นอุปสรรคในการฝึกฝนอบรมใจของเรา เพราะการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น เป็นงานทางใจ ไม่ต้องใช้แรงแบกหาม เป็นงานที่เราสามารถทำควบคู่ไปได้กับภารกิจอื่น ๆ เหมือนการหายใจกับการรับประทานอาหาร ที่ต้องทำไปพร้อม ๆ กันอย่างนั้น

ให้มีจิตสำนึกว่า เราจะต้องเร่งทำความเพียรอย่างเต็มที่ นำสิ่งที่อยู่รอบกายมาเป็นเครื่องสนับสนุน ประคับประคองใจให้อยู่ภายในตลอดเวลา ถ้าหากทำได้แบบนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ภายในพรรษานี้เราจะต้องสมปรารถนาทุกกรุป

ผลแห่งความเพียรมีรสหวาน

หลวงพ่อดี้นได้ฟังสิ่งที่เป็นมงคลจากอุบาสกอุบาสิกามากมาย ท่านเหล่านั้นมาเล่าให้ฟังว่า ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ทุกวันไม่เคยขาดเลย

“บางวันผมมีการกิจมาก เหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน ตั้งใจว่าจะนอนแล้ว แต่หลวงพ่อกเคยสอนเอาไว้ว่า

“ถึงจะเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า จะเจ็บป่วยไข้ จะมีการกิจอันใดก็ตาม จะต้องปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นอุปสรรคหรือเป็นข้ออ้างในการประพฤติดิปฏิบัติธรรม

“ขอให้เราได้ลงมือนั่งเถอะ ถึงแม้ว่าจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง ทนที่ที่เรานั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ ดำรงสติมั่น ทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย แม้ว่าเราจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง เท่ากับเรากำความสำเร็จในการเข้าถึงธรรมกายไว้ล้านเปอร์เซ็นต์

“ผมได้จดจำคำนี้เอาไว้ และได้นำมาเป็นหลักในการปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอทุกวัน แล้วก็เป็นอย่างที่หลวงพ่อบอกว่าจริง ๆ บางครั้งก็หลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง นึกออกบ้าง นึกไม่ออกบ้าง แต่ผมก็ปฏิบัติธรรมทุกวัน

“เมื่ออยู่ในที่ทำงาน บนรถ ในห้องน้ำ ผมก็ทำ แต่เดิมคิดว่า ทำอยู่ในห้องน้ำแล้วจะบาปกรรม ถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะไป กลัวว่าจะบาป เพราะว่าธรรมะเป็นของสูง เคยคิดผิดอย่างนั้น ต่อมาเมื่อได้รับคำแนะนำแล้ว ผมก็นำไปปฏิบัติ เข้าห้องน้ำห้องท่า ล้างหน้าล้างตาก็นึกถึงธรรมะไปด้วย ใหม่ ๆ ก็ฝืน แต่พอทำบ่อย ๆ เข้า ก็ติดเป็นนิสัย

“ในที่สุด วันหนึ่งใจก็หยุดนิ่ง แล้วผมก็ค้นพบว่า ด้วยความตั้งใจจริง ที่ทำอย่างสม่ำเสมอ เราจะได้สมาธิโดยที่เราไม่รู้ตัว เป็นสมาธิที่ค่อย ๆ สะสม เริ่มมาทีละเล็กทีละน้อยทุกวัน อย่างที่ผมไม่รู้สึกรู้สีกตัว แล้วส่งผลให้ผมเข้าถึงธรรมในที่สุด

“ผมรู้จักคำว่า **“หยุดนิ่ง”** รู้จักแสงสว่างภายใน รู้จักกายภายใน แล้วก็รู้จักธรรมกาย เป็นความรู้ที่ผมไม่เคยพบที่ไหนมาก่อน เป็นความอัศจรรย์ใจ ไม่นึกว่าตัวเองจะทำได้ นึกถึงที่ไรก็มีความสุข เดียวนี้ผมมีความสุขมาก”

เขาเล่าให้ฟังต่อว่า “ผมค้นพบว่า ผมมีโลกส่วนตัว ผมเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ เวลาที่ผมนั่งสมาธิ เอาใจเข้าไปตั้งไว้กลางกาย แล้วปล่อยเข้าไปสู่ภายในจนเข้าถึงธรรมกาย ผมมีความสุขมาก มีความปิติเบิกบาน จิตขยายกว้างขวางไปไม่มีประมาณ มีแสงสว่างไม่มีประมาณ

“เมื่อออกจากสมาธิ ความสุขนั้นก็ยังคงติดตามผมไปอีก เป็นความสุขที่สร้างพลังใจให้เกิดขึ้น ซึ่งผมค้นพบว่า ในการปฏิบัติภารกิจประจำวัน นั้นยังมีปัญหาเหมือนเดิม และเท่าเดิม แต่ว่าใจผมไม่เป็นทุกข์เลย ทำให้แก้ปัญหาเหล่านั้นได้ดีขึ้น เพราะว่ามีพระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่ระลึก”

เห็นไหมจ๊ะว่า ถ้าหากเราตั้งใจจริง ทำงานทางใจควบคู่กับการทำภารกิจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระภิกษุสามเณร งานทั้งสองอย่างนี้สามารถไปด้วยกันได้ ไม่เป็นอุปสรรคต่อกันและกันเลย

แต่ข้อได้เปรียบของเรา คือ ภารกิจของพระภิกษุสามเณรนั้นเป็นไปเพื่อบุญกุศลล้วน ๆ ส่วนภารกิจของชาวโลกนั้นจะมีการต่อสู้แข่งขันกัน เอาชนะกันด้วยวิธีการต่าง ๆ

ดังนั้น เมื่อเราอยู่ในเพศสมณะแล้ว อยู่ในภูมิอันสูงอันประเสริฐ และยังมีโอกาสดีกว่า เราจะต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ทำให้ยิ่งกว่าชาวโลก

หน้าที่ที่แท้จริง

หน้าที่ที่แท้จริงของพระ คือ การปฏิบัติธรรม ทำจิตให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย เพื่อไปสู่อยุทธนิพพาน ให้หมั่นสอนตนเองทุกวัน เราจะได้มีสติ ไม่สนใจไปที่อื่น ไม่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

โดยเฉพาะบางรูปที่ลางานเข้ามาบวชในพรรษานี้ นับเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเรา เพราะการหาโอกาสที่ดีอย่างนี้ สำหรับเพศฆราวาสนั้นยากมาก เมื่อเราได้โอกาสอันดีแล้ว ขอให้ใช้โอกาสอันดีงามภายใน ๓ เดือนนี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ให้หมั่นเตือนตนเองทุกวันว่า บัดนี้เราเป็นพระแล้ว อะไรที่เป็นเรื่องของฆราวาส เราจะไม่เอาใจไปสอดส่องในเรื่องนั้น ส่วนอะไรที่เป็นเรื่องของพระ เราจะเอาใจใส่ให้ดี หมั่นคิดอย่างนี้ทุกวัน จะทำให้เราเป็นพระ

เพิ่มขึ้นทุกวัน พลังใจของเราก็จะมีเพิ่มพูนขึ้น ความเกียจคร้านในการที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะไม่ค่อยมี ความอยากที่จะปฏิบัติธรรมก็จะมีเพิ่มขึ้น

ความอยากที่แท้จริง

ทุนเบื้องต้นที่สำคัญ ที่ทำให้เราเข้าถึงธรรมกายนั้น คือ ความอยากที่จะเข้าถึงธรรมกายอย่างแท้จริง ต้องเป็นความอยากที่แท้จริง ไม่ใช่ความอยากเทียม

ความอยากเทียม คือ วันนี้ตั้งใจจะทำ ตั้งใจจะเข้าถึงจริง ๆ พรุ่งนี้เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ดิถกการกิจบ้าง หรือเจอสิ่งแวดล้อมบางอย่างที่ทำให้ห่างจากการกุศล ก็เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว อย่างนี้เป็นความอยากเทียม ไม่ใช่ของแท้

ความอยากที่แท้จริง คือ เราต้องนึกอยู่ตลอดเวลาว่า ต้องเอาให้ได้ ต้องเป็นธรรมกายให้ได้ แล้วก็จะได้ภายในพรรษานี้ นึกคิดทุกวันทุกคืน นี่คือความอยากแท้ ซึ่งเป็นทุนเบื้องต้นที่เราจะต้องมี

พระโพธิสัตว์ท่านอยากจะพ้นทุกข์ อยากจะออกจากทุกข์ อยากจะแสวงหาวิธีการที่จะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ นี่เป็นความอยากที่แท้จริง ท่านคิดกันข้ามภพข้ามชาติ หรือคิดจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงตั้งความปรารถนามายาวนาน คิดในใจอยู่ถึง ๓ อสงไขย จากนั้นเปล่งวาจาอีก ๔ อสงไขย และหลังจากได้รับพุทธพยากรณ์แล้ว ต้องสร้างบารมีอีก ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป รวมเป็นระยะเวลาอันยาวนานถึง ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัป

เห็นไหมจ๊ะว่า ปรารภนาจะเป็นพระพุทธเจ้า ต้องมีความตั้งใจอย่างแท้จริง และต้องเป็นความตั้งใจจริงที่ต่อเนื่องยาวนานข้ามภพข้ามชาติแล้วในที่สุดท่านก็สมปรารถนา

เพราะฉะนั้น เราอยากจะเข้าถึงธรรมกาย จะต้องให้มีความอยากเข้าถึงธรรมกายเป็นทุนเบื้องต้นก่อน แล้วเดี๋ยวความสำเร็จจะตามมา

แต่ในเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น อย่าเอาความอยากเข้ามาเจือ เราต้องวางใจเป็นกลาง ให้ใจเป็นอุเบกขา วางใจเบา ๆ สบาย ๆ แล้วก็ใจเย็น ๆ จึงจะเข้าถึงธรรมกายได้

ถ้าลูก ๆ ทำได้อย่างนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ในพรชนานี้พวกเราจะต้องสมปรารถนากันอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นตั้งใจกันให้ดีทุกรูปนะ

หลวงพ่อบำณวยพร

ที่ลุดนี้ หลวงพ่อขออำณวยพร ด้วยอำณภาพของพระสัณมาสัณพุทธเจ้า ในอำณตณนินพพานที่มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ณบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ด้วยอำณภาพบารมีของหลวงปู่ดปากน้ำ ภาณีเจริญ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ขออำณภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ดังกล่าวแล้ว จงมาประมวบรวมเข้าด้วยกันเป็นตบะเป็นเดชะ เป็นพลบัจจัย ส่งผลดลบันดาลอภิบาลปกป้องคุ้มครองรักษาให้ภิกษุสามเณรทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันณพรชนานี้

จงเป็นผู้ที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าได้เจ็บ อย่าได้ป่วย อย่าได้ไข้ ให้มีจิตใจที่เบิกบานแจ่มใส ปราศจากกิเลสอาสวะ ความวิตก ความกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น ให้เข้าถึงวิชาธรรมกายจงทุกประการเทอญ ๐